

Зоряна мандрівка

Неждана Неда

ЗОРЯНА МАНДРІВКА*

Казка-шоу на дві дії

ДІЙОВІ ОСОБИ:

1. ФЕЯ (ЧАРІВНИЦЯ)
2. ФЕЙНКА — УЧЕНИЦЯ ФЕЇ

КЛОУНИ:

3. БІЛИЙ КЛОУН
4. РУДИЙ КЛОУН

СУЗІР'Я:

5. ОДНОРІГ
6. ВЕЛИКА ВЕДМЕДИЦЯ

МОНСТРИ:

7. ГОЛОВАТИЙ (ШЕФ)
8. СПРИТНИЙ
9. МОЦНИЙ

МЕШКАНЦІ ПЛАНЕТ:

10. ПАСІЧНИК
11. ЗЛА ЧАКЛУНКА
12. ДРАКОНЧИК.

*Казка має новорічну версію, в якій Фея і Феїнка стають Дідом Морозом і Снігуронькою.

ПЕРША ДІЯ

ПРОЛОГ

На сцену вибігають два клоуни наввипередки один перед одним і розгублено зупиняються посередині, оглядаючи залу.

РУДИЙ КЛОУН (сумно). Ну от, усе скінчилося! Спізнилися, зганьбилися! Пропустили таке свято! І все через тебе!

БІЛИЙ КЛОУН. Чому це через мене? А хто на каруселі гойдався? "Ще трішечки, ще

п'ять хвилинок..." Оце твої п'ять хвилин...

РУДИЙ КЛОУН. А хто не зміг мене переконати, щоб я зійшов з каруселі, хто? Ти. А хто не знайшов слів, аби не пустити мене на гірку, хто? Знову таки ти!

БІЛИЙ КЛОУН. Тихше... Знаєш, а мені здається, ще нічого не скінчилося...

РУДИЙ КЛОУН. Так як же не скінчилося, коли немає ні музики, ні свята, ні чарівної Феї.

БІЛИЙ КЛОУН. Може, ще нічого й не починалося... Он у дітей запитай.

РУДИЙ КЛОУН. Справді? (У дітей.) Ще не було ніякого свята? (Діти відповідають.) Ур-ра! Ми перші! Тоді ми починаємо святкову виставу! А я буду головним ведучим!

БІЛИЙ КЛОУН. А ти вмієш вести виставу?

РУДИЙ КЛОУН. Звісно, вмію! От дивися. (Готується до ведення вистави.) Шановна публіко! (Вклоняється.) День добрий!

БІЛИЙ КЛОУН. Вельмишановна публіко! Треба казати: вельмишановна публіко!

РУДИЙ КЛОУН. Гаразд, вельмишановна публіко! Зараз почнеться свято!

БІЛИЙ КЛОУН. Незвичайне свято! Ти забув сказати: незвичайне...

РУДИЙ КЛОУН. Чого ти мене перебиваєш? От сам і кажи... (Відходить ображений).

БІЛИЙ КЛОУН. Будь ласка. (Вклоняється.) Починається незвичайне і надзвичайне свято! Такого ви ще ніколи не бачили. Зараз я розповім вам страшенну таємницю...

РУДИЙ КЛОУН. Стривай-стривай. Це я мав розказувати страшенну таємницю!

БІЛИЙ КЛОУН. Ти можеш наплутати!

РУДИЙ КЛОУН. От і не наплутаю. Я краще вмію розповідати страшенні таємниці! (Таємниче). Слухайте, дітки: сьогодні буде не звичайне свято, а... а... (Затинається.)

БІЛИЙ КЛОУН. А космічне.

РУДИЙ КЛОУН. Яке-яке? Комічне? Серйозно? (Сміється.)

БІЛИЙ КЛОУН. Та ніяке не комічне!

РУДИЙ КЛОУН. Як? А що ж у нас буде трагічне свято (плаче по-клоунськи)? Хіба таке буває?

БІЛИЙ КЛОУН. Ні, воно, звісно, буде веселе, комічне, але це не головне. Воно буде космічне! От бачиш, ти все плутаєш.

РУДИЙ КЛОУН. Я плутаю? Та це ти все плутаєш: то комічне, то трагічне...

БІЛИЙ КЛОУН. Гаразд, кажемо разом.

РУДИЙ КЛОУН. Згода.

РАЗОМ: (скандують). Сьогодні чарівна Фея полетить запалювати нову зірку! (Видихають.) Хух.

БІЛИЙ КЛОУН. І це не просто зірка, а чарівна! Коли вона запалюється, можна загадувати бажання.

РУДИЙ КЛОУН. О, як тільки вона запалиться, я таке загадаю, таке...

БІЛИЙ КЛОУН. Не кажи, яке, бо не збудеться...

РУДИЙ КЛОУН (затуляє рота руками). Все, мовчу, мовчу.

КЛОУНИ РАЗОМ.

Перша пісня клоунів

1. Чекає свято чарівне
І незвичайне нас.
Всі темні хмари прожене,
Коли настане час.

2. І шлях у зоряні світи
Це свято прокладе.
Світи нам, зіронько, світи!
Най кожен путь найде.

3. Цей шлях до щастя і удач,
і до здійснених мрій.
Ніколи не тужи, не плач
І не втрачай надій.

Чути голос із динаміка. Клоуни уважно слухають.

ГОЛОС. Увага, увага! Стартовий майданчик до запуску в зоряну подорож готовий.

БІЛИЙ КЛОУН. Ой, уже все готове, а Феї ніде не видно.

РУДИЙ КЛОУН. А раптом вона збилася з дороги, заблукала? Що ж робити?

БІЛИЙ КЛОУН. Може, давай її погукаємо? Вона, мабуть, десь близько.

РУДИЙ КЛОУН (гукає). Феїо! (Може залучати до гукання дітей.)

БІЛИЙ КЛОУН. Ми тут! Ідіть до нас!

РУДИЙ КЛОУН (дослухається). Щось не чути.

Ідуть до краю сцени, заглядають за куліси. Раптом з іншого боку на сцену вибігають два космічних Монстра – це Моцний та Спритний..

СПРИТНИЙ (тихо). О, як тут тепло!

МОЦНИЙ. Угу.

СПРИТНИЙ. Здається, це тут... Зачекаємо. Зараз ми їх... (Показує як буде чимось обсипати).

МОЦНИЙ. Либонь. (Оглядають територію, зазирають у всі щілини.)

РУДИЙ КЛОУН (перший озирається і помічає монстрів, теж тихо). Ой, поглянь, які чудернацькі істоти... Хто це такі?

БІЛИЙ КЛОУН (пошепки). Не знаю. Може, це і є Феї?

РУДИЙ КЛОУН. Та ти що, з дуба на кактус упав? Ти що, ніколи Фей не бачив?

БІЛИЙ КЛОУН. Не бачив... А ти бачив?

РУДИЙ КЛОУН. Ні... Але я знаю. Феї, вони не такі, а такі (показує, які саме) і такі...

Гарні.

БІЛИЙ КЛОУН. Ну, може десь є такі, а нам такі попалися... Може, вони того, той... хворі чи що? Може, їх підлікувати треба...

РУДИЙ КЛОУН. Сам ти хворий на всю голову... Прийняти якісь страховиська за Фей! Телепень!

БІЛИЙ КЛОУН (тихо). Слухай, якісь вони підозрілі... Як би чого не накоїли... (Голосно.)

Перепрошую, а хто ви такі й що ви тут робите?

МОЦНИЙ. Ми? Гм...

СПРИТНИЙ. Ми гості здалеку... З тамтої галактики... (Невиразно показує на небо.) Він Моцний, а я Спритний.

РУДИЙ КЛОУН. Так ви прибульці?

МОЦНИЙ. Авжеж.

СПРИТНИЙ. Чули, тут скоро прителіпається Фея, так ми її просто мріємо зустріти. Правда, Моцний?

МОЦНИЙ. Угу.

РУДИЙ КЛОУН. А навіщо ви її чекаєте?

СПРИТНИЙ. Як же ж? Ми ж теж хочемо подивитися на таке диво.

МОЦНИЙ. Либонь.

СПРИТНИЙ. Як запалюють нову зірочку...

МОЦНИЙ. Авжеж.

БІЛИЙ КЛОУН. А звідки ви знаєте про зірку? Це ж секрет. Ви що, підслуховували?

МОЦНИЙ. Ми? А нащо?

СПРИТНИЙ. Теж мені секрет! Та цей секрет в нашій чорній дірі... тобто, планеті, білій, кожен гуманоїд знає. Правда, Моцний?

МОЦНИЙ. Еге ж.

СПРИТНИЙ. Ми взагалі все знаємо. А Моцний у нас просто ас.

МОЦНИЙ. Авжеж.

РУДИЙ КЛОУН (відводить убік, тихо Білому Клоуну.) Що робити будемо? Не подобаються мені ці прибульці...

БІЛИЙ КЛОУН (тихо). Мені теж так здається. Очі у них недобрі...

РУДИЙ КЛОУН. Як би їх відправити звідси, поки Фея не прийшла? Віщує моє серце - від них лиха не оберешся...

БІЛИЙ КЛОУН. Так кажете, ви все знаєте і можете?

МОЦНИЙ. Авжеж.

СПРИТНИЙ. Ми ж головні спеці посилати ракету чорт зна куди... тобто, далеко.

БІЛИЙ КЛОУН. От ми зараз перевіримо, які ви аси. Давайте так: як відгадаєте хоч одну нашу загадку, то лишаєтеся тут, а як ні, то підете і не будете заважати польоту.

СПРИТНИЙ. Та щоб ми загадок не відгадали?

МОЦНИЙ. Хутко.

РУДИЙ КЛОУН. (Білому, тихо). А ти знаєш складні загадки?

БІЛИЙ КЛОУН (тихо). Трохи... (Голосно). Так, на розгадування дається одна хвилина.

(Загадують одну загадку, засікають годинника.) Тільки ви, діти, не підказуйте, підказка не зараховується.

СПРИТНИЙ. Що ж це таке може бути... А, Моцний?

МОЦНИЙ. Хтозна...

СПРИТНИЙ. З тебе допомоги... як із чорної дірки світла... Діточки, а, може, ви допоможете, га? У вас світлі головоньки. Зразу видно – талант, розум аж із вух лізе... Допоможіть своїм інопланетним братам меншим...

МОЦНИЙ. Хутко!

Клоуни роблять знаки дітям, щоб не підказували.

РУДИЙ КЛОУН. Так, ваш час закінчився.

СПРИТНИЙ. Та ну, ви таку загадку загадали важку й незрозумілу, що ніхто не відгадає. Так не чесно.

МОЦНИЙ. Угу. Ото ж.

БІЛИЙ КЛОУН. Нічого подібного, от діти відгадають. Правда, дітки?

Повторює загадку. Діти підказують.

БІЛИЙ КЛОУН. Ось бачите, діти відгадали.

СПРИТНИЙ. А може це їм мами з бабусями та тьотюсями підказували. Це нечесно. Загадуйте ще.

БІЛИЙ КЛОУН. Гаразд, слухайте тоді другу загадку.

Загадує другу загадку.

СПРИТНИЙ. От чорт, і ця важка. Моцний, ну скажи хоч що-небудь.

МОЦНИЙ. Угу.

СПРИТНИЙ. Та що ти угукаєш, ти що, Філін?

МОЦНИЙ. Не угу.

СПРИТНИЙ. Саме що угу. (Іде поміж дітей.) Дітки, ну що вас, жаба давить сказати чи що? А як же допомога ближньому? Взаємовиручка? Відчуття ліктя? Думаєте, вам ці клоуни призначать? Як же ж, ждіть. Обломиться! Та в цих голодранців нічого нема. А в мене он і цукерочка є... (Виймає цукерку і демонструє.) Моцний, цукерку хочеш?

МОЦНИЙ. Хутко. (Простягає руку до цукерки.)

СПРИТНИЙ. Ач який! А не дам, це діточкам, розумненьким...

РУДИЙ КЛОУН (тихо, діткам). Не вірте їм!

БІЛИЙ КЛОУН. Все, ваш час закінчився.

СПРИТНИЙ. Це вже така загадка, що ніхто не знає відповіді.

РУДИЙ КЛОУН. А ну, діти, хто знає відповідь?

Діти відповідають.

СПРИТНИЙ. Ну гаразд, ваша взяла. Давайте вашу третю загадку.

Клоуни загадують, монстри знову розгублені.

СПРИТНИЙ. Дітки, вибачте, що ми до вас звертаємося... Ми самі не місцеві, нас тут по дорозі пограбували, подайте нам відгадочку. (Іде по колу з шапкою чи чимось подібним.) А як не підкажете, то ми з Моцним вам тут такого нагадаємо... (Погрожує.)

МОЦНИЙ. Хутко!

РУДИЙ КЛОУН (зупиняють). Все-все-все, не відгадали. Пізно.

БІЛИЙ КЛОУН. Що це, дітки?

Діти кажуть.

РУДИЙ КЛОУН. От бачите, панове прибульці. Загадок ви не відгадали....

БІЛИЙ КЛОУН. Тож попросимо вас швиденько залишити стартовий майданчик.

Сунуть на монстрів, ті відступають.

СПРИТНИЙ. А ми не дуже то й хотіли, правда, Моцний? (Шепоче тому щось на вухо.)

Подумаєш. У нас тих зірок хоч греблю гати. Пішли звідси геть. (Виходять.)

МОЦНИЙ. Хутко.

БІЛИЙ КЛОУН. Ху-ух, нарешті пішли.

РУДИЙ КЛОУН. Ти чудово вигадав із цими загадками...

Знову чути голос із динаміка. Клоуни слухають.

ГОЛОС: Увага, увага! Повторне повідомлення. Стартовий майданчик до запуску в зоряну подорож готовий.

РУДИЙ КЛОУН. Що ж робити? Де вони поділися? Де їх шукати?

БІЛИЙ КЛОУН. Не панікуй. Давай-но погукаємо разом. Голосніше буде.

РУДИЙ КЛОУН. Дітки, як, допоможете нам? Так? Фейо! Фейо!

Разом з дітьми кличуть Фею, на третій раз вона з'являється - в гарній сукні із чарівною паличкою, разом із своєю ученицею в ковпаку астронома.

БІЛИЙ КЛОУН. Ось, поглянь! Що я казав! Це вона?

РУДИЙ КЛОУН. Хто? Та чи ця? Їх же двоє...

БІЛИЙ КЛОУН. А може у нас уже в очах двоїться?

РУДИЙ КЛОУН. Що, в обох відразу?

Феї наближаються. Клоуни вклоняються.

БІЛИЙ КЛОУН. Доброго дня, пані. (До Феї.) Перепрошую, а ви часом не Фея?

ФЕЯ: Так... Я Зоряна Фея.

РУДИЙ КЛОУН. А ми клоуни. Я Рудик, а він Білик.

ФЕЯ. Дуже приємно. А це моя учениця, Феїнка. Вона ще тільки починає засвоювати чаклунську науку, але вже має успіхи.

ФЕЇНКА. Здрастуйте. (Присідає в реверансі, нахиляє голову, і з неї падає ковпак.) Ой... (Кидається піднімати ковпак, Рудик також хоче підняти, в результаті вони стукаються головами і падають на підлогу, потираючи лобики.) Нічого собі!

БІЛИЙ КЛОУН. Ти що? Чого ти штовхаєшся?

РУДИЙ КЛОУН. Перепрошую, я хотів допомогти підняти шапочку...

ФЕЇНКА (обурено). Шапка? Це вам не шапка, а чарівний ковпак, от!

БІЛИЙ КЛОУН (піднімає ковпак і допомагає підвестися Феїнці, а потім другу). Вічно ти лізеш поперед батька в пекло! Вибачте, чарівні панни, мого товариша, він такий незграбний...

ФЕЯ. Нічого-нічого, він же хотів допомогти... Феїнка теж буває неухажливою... Вона дуже здібна, але така розсіяна... От і зараз, попросила її взяти карту місцевості, а вона замість цього взяла карту Марса. От ми і заблукали. Якби не почули ваші голоси, напевно, ще б довго кружляли довкола. Так що ми вам дуже вдячні, панове.

БІЛИЙ КЛОУН. Та це не ми, ми що? Це більше діти допомогли, ми б самі не впоралися.

РУДИЙ КЛОУН. Так, діти попалися такі голосисті! Як крикнуть, так аж вуха позакладає.

БІЛИЙ КЛОУН (шикає на Білика). Це він жартує... А ми Вас так чекали, так чекали!

ФЕЯ. Справді? Чому?

РУДИЙ КЛОУН. Ми почули про те, що ви будете запалювати чарівну зірку...

БІЛИЙ КЛОУН. Ту, яка виконує бажання...

ФЕЯ. Почули? Від кого? Адже це була таємниця... (Повертається до Феїнки.) Феїнко, я ж казала тобі, що це секрет! Це ти розповіла про зірку клоунам?

ФЕЇНКА. Я? Ні, я не розповідала, правда...

РУДИЙ КЛОУН. Це не вона...

БІЛИЙ КЛОУН. Точно не вона, ми її вперше бачимо.

ФЕЯ. Нікому-нікому не розказувала? А ну подивись на мене!

ФЕЇНКА (опустила очі додолу). Ну майже нікому...

ФЕЯ. Майже? Що значить "майже"? Зізнавайся!

ФЕЇНКА. Тільки одній маленькій пташечці, по секрету, випадково, вона обіцяла нікому, ні-ні...

ФЕЯ. Ясно... І що ж це за пташка? Сподіваюсь, хоч, не сорока?

ФЕЇНКА. Ой, сорока... А звідки ви знаєте?

ФЕЯ. О, ні... Тільки не це! (Їй стає погано.) Води!

Клоуни кидаються за водою, обмахують їй обличчя.

ФЕЇНКА (ледь не плаче). Вона обіцяла - нікому, ніколи...

ФЕЯ. Ох, Феїнко-Феїнко, яка ж ти ще недосвідчена і необережна! Та ж всі знають, що Сорока - найбільша пліткарка! Розказати їй, це все одно, що розповісти усім поспіль.

ФЕЇНКА (плаче). Вибачте мені, пані, я не хотіла... Я обмовилась...

РУДИЙ КЛОУН. А хіба це погано, що всі будуть знати про таке велике свято? Он діти дуже зраділи, правда?

ФЕЯ. Діти - це добре. Але ж є ще різні злі сили. Вони можуть використати зірку для злих бажань, а то й взагалі стати на заваді. Тому я й хотіла тримати це все в секреті...

БІЛИЙ КЛОУН. Ой, а ми бачили тут якихось дивних істот, вони все ходили, щось винюхували...

РУДИЙ КЛОУН. Але ми придумали, як їх прогнати. І діти нам допомогли, правда... Так що вони пішли собі геть.

БІЛИЙ КЛОУН. Але ж вони можуть повернутися...

ФЕЯ. Феїнко-Феїнко, що ж ти накоїла!

ФЕЇНКА. Нічого, пані Фейо! Ми разом і ми вміємо чаклувати! Що нам якісь істоти, подумаєш!

ФЕЯ. Феїнко, не будь такою безпечною, ти ще дуже недосвідчена.

ФЕЇНКА. Але я вже багато вмію! (До клоунів.) Не вірите?

БІЛИЙ КЛОУН і РУДИЙ КЛОУН: Віримо, віримо!

ФЕЇНКА. Я ж бачу, що ви сумніваєтесь. Так дивіться! Хочете, я зроблю вам сюрприз?

РУДИЙ КЛОУН. Який сюрприз?

ФЕЇНКА (гордо). У вас з'явиться дуже корисна річ!

ФЕЯ. Феїнко, зупинись! У нас немає часу. Нам треба готуватися в дорогу...

ФЕЇНКА. Це дуже швидко, пані Фейо, чесно. Дуже-дуже! Ну будь ласка, пані... Чому б не зробити добру справу?

ФЕЯ. Ну якщо справді добру і швидко... Гаразд, я поки сходжу перевірю, чи все готове до вильоту і скоро повернусь. (Виходить.)

ФЕЇНКА (чаклує). Крам, парам-парампам-ба-бам!

Якісь спецефекти — атрибути чаклування - шум, дим, іскри тощо. Клоуни одночасно підстрибують і озираються - витягують у себе і розглядають хвости на

кшталт осячих із бантиками на кінцях, які щойно з'явилися у них від чаклування.

РУДИЙ КЛОУН. Ой! Що це таке?

ФЕЇНКА. Хвости.

БІЛИЙ КЛОУН (смикає). Ой, воно не відривається...

ФЕЇНКА. Звичайно, він же росте. Добротний хороший хвостик... Симпатичний...

РУДИЙ КЛОУН (з жахом). Ой, що ж тепер робити!

ФЕЇНКА. Із ним багато чого можна робити – наприклад, обмахуватися у спеку, відганяти мух, махати на знак радості...

БІЛИЙ КЛОУН. Радості? Ти всерйоз гадаєш, що це велика радість – мати хвіст?

ФЕЇНКА. Звичайно, дуже корисна річ і неважка...

РУДИЙ КЛОУН. Як же ми тепер на люди покажемося!

БІЛИЙ КЛОУН. Нас же засміють!

ФЕЇНКА. Так ви ж клоуни! Вам це тільки на плюс!

РУДИЙ КЛОУН. Клоуни, та не до такого ж ступеня! Ми не осли, осли не ми...

БІЛИЙ КЛОУН. А навіщо ці бантики!?

ФЕЇНКА. Як навіщо? Для краси. Це дуже естетично.

РУДИЙ КЛОУН. Бантики тільки дівчата носять!

ФЕЇНКА. Ну зніміть бантики, а сам хвіст тобі подобається?

РУДИЙ КЛОУН. Подобається?! Ти що, знущаєшся? А ну забирай назад свій сюрприз, фейова учениця!

БІЛИЙ КЛОУН. Ну начаклувала, ну удружила! Розчакловуй нас і хутенько!

ФЕЇНКА. Та я ж хотіла як краще... Такі хороші хвостики вийшли, що вам не подобається? Форма? Розмір? Колір? Можна підправити. Зробити такі як у коня, чи у корови... (клоуни наступають зі злими виразами обличчя, Феїнка відступає). Чи як у тигра? О! Хочете, як у тигра? Смугастий! Супер!

РУДИЙ КЛОУН. Якщо ти нас не розчаклуєш, зараз я сам тигром стану і без хвоста! Р-р-р-р!

БІЛИЙ КЛОУН. А я вовком завию! У-у-у-у!

ФЕЇНКА. А тигрів без хвоста не буває! І вовка теж!

БІЛИЙ КЛОУН. А клоуни з хвостами бувають?

РУДИЙ КЛОУН. Он у дітей запитай!

ФЕЇНКА. Ну і що? А тепер будуть. А що? По-моєму, прикольно... (Звертається до залу.) Діти, хто хоче мати оригінальний суперський хвостик?

БІЛИЙ КЛОУН. Не чіпай дітей! (До дітей). Не погоджуйтесь! Нізащо!

РУДИЙ КЛОУН. Не здумай паплюжити їхні німі організми! Розчакловуй негайно!

ФЕЇНКА (зітхає). Я не можу...

РУДИЙ КЛОУН. Як це не можеш?

ФЕЇНКА. Ну так, я чаклування по цій темі проходила, а розчакловування ще ні...

БІЛИЙ КЛОУН. І що ж нам тепер робити?

ФЕЇНКА. А може його можна відірвати? Так, Рудику, ти бери хвіст Білика, а ти – Рудика і тягніть щосили...

РУДИЙ КЛОУН (Білому). А ну давай, тягни, раз-два...

Клоуни хапають одне одного за хвости і тягнуть, але в них нічого не виходить.

БІЛИЙ КЛОУН. А-а!

РУДИЙ КЛОУН. У-у!

Входить Фея.

ФЕЯ. Що тут відбувається?

Клоуни кидаються до Феї.

БІЛИЙ КЛОУН. Рятуйте, пані Фею!

РУДИЙ КЛОУН. Погляньте, що вона нам начаклувала! (Показує хвости.)

ФЕЇНКА. Такі гарні хвостики вийшли, як картинка! А вони вередують! Не подобається їм!

ФЕЯ. Феїнко, не можна тебе і на хвилику залишити саму!

ФЕЇНКА. Я ж хотіла зробити їм приємний сюрприз!

ФЕЯ. Запам'ятай це правило: не можна робити когось щасливими насильно. Те, що подобається тобі, може не влаштовувати інших. Розчаклуй їх негайно.

ФЕЇНКА. Але ж я це ще не проходила, я не знаю, як...

ФЕЯ. Запам'ятай ще одне правило: ніколи не чаклуй, коли не знаєш, як повернути назад. Обіцяєш мені більше так не робити?

ФЕЇНКА. Так, пані вчителько.

ФЕЯ. Гарзд. (Здіймає паличку.) Карампам-пам-барам! (Знову ефекти чаклування, клоуни хапаються за ті місця, де були хвости – вони зникли.)

РУДИЙ КЛОУН. Ур-ра!

БІЛИЙ КЛОУН. Немає! Ви геніальна Фея!

РУДИЙ КЛОУН. Ми вам дуже вдячні!

ФЕЯ. Не треба вдячності. В тому, що сталося, є трохи й моєї вини, адже я не знала, що начаклує Феїнка, і відпустила її.

ГОЛОС. Увага, увага! Стартовий майданчик до запуску в зоряну подорож готовий. Лишилося три хвилини.

ФЕЯ. Все, нам не можна гаяти часу – ми вирушаємо запалювати зірку. Будемо прощатися!

А ви не забудьте загадати бажання. Тільки бажання має бути добрим.

РУДИЙ КЛОУН. Не забудемо!

Раптом з'являються Монстри, входять в коло і обсипають Фею і Феїнку чарівним конфетті, тут же вибігають, сміючись зловтішно. Феї тут же починають страшенно чихати і кахикати, клоуни підхоплюють їх, аби вони не впали. говорять через приступи чихання.

БІЛИЙ КЛОУН. Фею, Феїнко, що з вами сталося?

ФЕЯ. Здається, це вірус...

РУДИЙ КЛОУН. Вірус?

ФЕЇНКА. Нас заразили страшним космічним вірусом!

БІЛИЙ КЛОУН. Це все вони, ці прибульці! Я відчував, що вони готують щось лихе!

РУДИЙ КЛОУН. Що ж робити?

ФЕЯ. Не хвилюйтеся, на цей вірус є ліки.

РУДИЙ КЛОУН. А де ж їх дістати?

БІЛИЙ КЛОУН. Що робити? Підкажіть! Ми заради вас усе зробимо.

ФЕЯ. Тоді треба летіти в тридесяту галактику на планету Золотого Дракона. На цій планеті росте Чарівна Квітка. Хто вдихне запах цієї квітки, той відразу одужає. Та, на жаль, ми з Феїнкою не можемо летіти...

РУДИЙ КЛОУН. Ми полетимо... Тільки як же ми туди дістанемося?

ФЕЯ. Я дам вам чарівну паличку для подорожі на інші планети. (Дає паличку.)

ФЕЇНКА. Ось так змахнете тричі і вказуєте напрямом.

БІЛИЙ КЛОУН. А як же ми дізнаємося, куди летіти?

ФЕЯ (дістає карту, згорнуту в сувій). Ось, тримайте, це зоряна карта.

ФЕЇНКА. Червоним указаний шлях до планети Золотого Дракона.

В цю мить з'являється Спритний, хапає карту, кидає її Моцному, який чекає на іншому боці.

СПРИТНИЙ. Моцний, лови!

МОЦНИЙ. Хутко! (Ловить карту і розпихуючи всіх, тікає, за ним Спритний, потім Клоуни.)

ФЕЯ. Стривайте! Стривайте! (Ті повертаються.)

РУДИЙ: Але ж вони забрали карту!

БІЛИЙ: І втекли невідомо куди!

ФЕЯ. Нічого, ця паличка перенесе вас дуже швидко – ви наздоженете їх.

ФЕЇНКА. Пані, тільки що вони робитимуть без вашої допомоги? Ці монстри – дуже небезпечні.

ФЕЯ. У небі в нас багато друзів.

ФЕЇНКА. Хто ж вони такі?

ФЕЯ. Сузір'я: Водолій, Стрілець, Одіоріг, Велика Ведмедиця... Вони вкажуть дорогу, порадять, а якщо трапиться лихо — допоможуть у біді. Тільки потрібно вивчити чарівне замовляння, як їх кликати. Слухайте:

Край зірок – чудовий край.
Просимо про допомогу.
Нам сузір'я в поміч дай,
Вірну покажи дорогу.

Сузір'я – зоряні брати,
Бо всесвіт – батько наш єдиний.
На поміч! Свято вберегти
На радість кожної дитини!

ФЕЯ. Зараз ми запитаємо їх, чи вони нас чують?
ГОЛОСИ СУЗІР'ЇВ (ефект луни). Чуємо, чуємо, чуємо...
ФЕЯ. А чи не підкажете, куди полетіли ці страховиська?
ГОЛОС СУЗІР'ЇВ. В чорну діру, в чорну діру, в чорну діру...
ФЕЯ. Дуже вас просимо: вкажіть дорогу нашим друзям клоунам.

Засвічується прожектор чи щось подібне.

ФЕЙНКА. Он, дивіться, дивіться. Бачите?
РУДИЙ КЛОУН. Як гарно!
БІЛИЙ КЛОУН. Справді...

ФЕЯ. Дякуємо вам, любі сузір'я. Поспішайте... Боюся, монстри вже далеко відлетіли... Пройдіть отуди, на стартовий майданчик для телепортації у відкритий міжзоряний простір. (До дітей.) Сподіваюся, ви допоможете клоунам у пошуках чарівної квітки? (Діти відповідають.) А ми з Феїнкою підемо помалу, а то й правда, ледь на ногах тримаюсь...

РУДИЙ КЛОУН. Ми все зробимо, щоб принести вам квітку!
БІЛИЙ КЛОУН. Чекайте, ми скоро-скоро повернемося.
КЛОУНИ РАЗОМ.
Друга пісня клоунів

1. Не любить клоун ваших сліз.
А раптом хтось заплаче,
Утремо хутко плаксі ніс!
У нас весела вдача.

2. А сміх продовжує нам дні,
А сміх – могутня зброя.

Із ним в нещасті не одні.
Я, ти і сміх – нас троє.

3. І шлях у зоряні світи
Нас не злякав нітрішки.
Бо нам сузір'я, мов брати.
Ми віримо в усмішку!

Феї та клоуни йдуть ховаються за кулісами в різні сторони, чути звук "запуску".

СЦЕНА 1

На сцені зоряне небо. Це міжпланетний простір. З'являється Головатий – шеф космічних монстрів, співає пісеньку.

ГОЛОВАТИЙ.
Пісня монстра Головатого

1. Чорних дір я повелитель,
Ненаситний, як удав.
І мене не варто злити –
Я магістр жахливих справ.

Я люблю чорноту ночі.
Бісить світло зір мене,
Бо від нього терпнуть очі,
Ще й добром від нього тхне.

А добро – то річ шкідлива.
Зневажаю добряків!
Тільки злий стає щасливим.
Зло – король між королів.

ГОЛОВАТИЙ (нервово ходить по сцені, раз у раз поглядаючи на небо). От і де вони поділися? Помічники знайшлися! Їх тільки за смертю посилати... Усього ж завдання було — п'ять хвилин роботи – посипати грипних бацилок на голову цій Феї та чкурнути. Треба ж було якось приструнчити цю вискочку. Бо що надумала! Зірку запалювати! І не де-небудь, а над нашим барлогом! В найтемнішому куточку галактики! І що ж тоді? Ні відпочити тобі нормально, по-монстрячому, ні темними справами позайматися... Мало їм зірок на небі, чи що? Треба ще одну причепити! Просто як більмо в оці! А от

нічого надаремне енергію витратити! Її і так мало. Бажань їм закортіло. Розбажались тут усякі! А дзуськи! Скромніше треба бути! І взагалі: не бувати цьому святу! Це кажу я – пан Головатий, наймогутніший і наймонстровитіший монстр у Всесвіті! А я цих свят страх, як не люблю! Шумлять, гримлять, галасують! Жах, що робиться... А я порядок люблю – покомандувати, помуштрувати... (Помічає Спритного та Моцного, спершу Лагідно.) Ходіть-ходіть сюди, мої любесенькі. (Різко.) І чого ви плентаєтеся, мов сонні мухи?!

Спритний і Моцний швидко підбігають і виструнчуються.

РАЗОМ: Прибули за вашим наказом, пане Головатий!

ГОЛОВАТИЙ. Вільно! Успішно?

МОЦНИЙ. Авжеж.

ГОЛОВАТИЙ. А чого так забарилися?

СПРИТНИЙ. Дозвольте доповісти, пане Головатий?

ГОЛОВАТИЙ. Аякже ж. Доповідайте, мої любенькі.

СПРИТНИЙ. Запуск Феї та її учениці у космос для запалення нової зірки відкладено на невизначений термін у зв'язку з їхнім станом здоров'я.

МОЦНИЙ. Угу.

ГОЛОВАТИЙ. Прекрасно. І як подіяв наш новий вірус?

МОЦНИЙ. Хутко.

СПРИТНИЙ. Бацили такі спритненькі виявилися: звалили з ніг умить. Лежать з отакенною температурою... Аж термометр зашкалює!

ГОЛОВАТИЙ. Це добре, що зашкалює. Скоро розтануть.

СПРИТНИЙ. І залишиться від них мокре місце!

МОЦНИЙ. Хутко.

ГОЛОВАТИЙ. До речі, а ви з'ясували чи немає якогось лікувального засобу?

СПРИТНИЙ. На жаль, є.

ГОЛОВАТИЙ. Та невже?

МОЦНИЙ. Вже.

СПРИТНИЙ. Є така цілюща Чарівна Квітка, яка росте на планеті Золотого Дракона аж у тридесятій галактиці.

МОЦНИЙ. Ого-го-го-го де.

ГОЛОВАТИЙ. А як дістануть? У цих же феюшок спільників знаєш скільки? Страх!

СПРИТНИЙ. Є у них, правда, помічники, але з них користі на два шаги й ті щербаті. Клоуни якісь. Та ж без карти ні за що не знайдуть! А карта у Моцного. Покажи, Моцненький. Єдина і неповторна. (Моцний дістає велику карту.)

МОЦНИЙ (розгортає, дивиться, яка велика). Ого!

ГОЛОВАТИЙ. Карту треба знищити!

МОЦНИЙ (бере карту і рве навпіл, кидає вниз). Хутко!

ГОЛОВАТИЙ. А ну підніми бігом! (Той піднімає шматки.) Порвати — мало. А раптом

котрісь умільці народні візьмуть та склять, га? Шматки треба рознести по різних планетах. (Розглядає їх.) Так, ти, Моцний, візьмеш свій шматочок і полетиш на планету Золотих Бджіл. Там тебе зустріне моя давня приятелька Пасічниця. Страшна чародійка. Презлюча карга. Скажеш, що від мене. Вона тебе зустріне, як рідного. Питання є?

МОЦНИЙ. Нема.

СПРИТНИЙ. У мене є. А там бджоли є?

ГОЛОВАТИЙ. Є, а що?

СПРИТНИЙ. От добре.

ГОЛОВАТИЙ. Що добре?

СПРИТНИЙ. Та що не я туди лечу, а то ще бджоли покусують.

МОЦНИЙ. Ого!

СПРИТНИЙ. Ого-го-го, Моцненький! А мед там є?

ГОЛОВАТИЙ. Є.

СПРИТНИЙ. Жаль...

ГОЛОВАТИЙ. Чого жаль?

СПРИТНИЙ. Ну, що не я туди лечу...

ГОЛОВАТИЙ. Нема за чим жаліти, Спритний, бо той мед зачаклований. Хто його поїсть, той стає липучкою і до всього прилипає. Ця планета – пастка для клоунів. Ясно?

МОЦНИЙ. Еге ж.

СПРИТНИЙ. Оце добре! Так їм і треба! Будуть знати, як складні загадки загадувати!

МОЦНИЙ. Хутко?

СПРИТНИЙ. Хутко-хутко.

ГОЛОВАТИЙ. Так, а ти, Спритний, полетиш зі своїм шматочком на планету Золотого Сну. Там тебе зустріне Зла Чаклунка, скажеш їй, що від мене, і попросиш захвати той шматочок. І щоб вона підготувалася до гостей непроханих — клоунів. Питання є?

СПРИТНИЙ. Так вони ж уже злипнуться.

ГОЛОВАТИЙ. А раптом розлипнуться? Страхувати треба.

СПРИТНИЙ. А поспати там можна?

ГОЛОВАТИЙ. Ні.

СПРИТНИЙ. Хоч не золотим сном, хоча б позолоченим?

ГОЛОВАТИЙ. Після успішного завершення операції відіспишся... А то як запалять зірку над нашим барлогом, мов те більмо в оці, то будете від безсоння пухнути...

СПРИТНИЙ. Ой, не треба...

МОЦНИЙ. Угу.

ГОЛОВАТИЙ. Ото ж бо. І гляди мені, Спритний, не милься там спати. Там живе дуже Зла Чаклунка, яка напускає столітній сон, так що й гарматою не розбудиш.

СПРИТНИЙ. А навіщо нам гармата? Нам і без гармати добре.

МОЦНИЙ. Так це пастка?

ГОЛОВАТИЙ. Аякже ж. Пасточка для клоунів. Бачиш, Спритний, навіть Моцний уторопав.

СПРИТНИЙ. Ясно. А ви ж де будете, пане Головатий?

ГОЛОВАТИЙ. А я полечу на цю саму планету Золотого Дракона, знайду ту квіточку, порву її на пелюсточки і розвію по безкрайніх просторах рідного космосу.

СПРИТНИЙ. А там дракон є?

ГОЛОВАТИЙ. Є.

СПРИТНИЙ. Страшний?

ГОЛОВАТИЙ. Аякже ж. Такий гарненький страшненький дракончик. Кажуть, він дихає вогнем і любить попоїсти.

МОЦНИЙ. Що?

ГОЛОВАТИЙ. Не що, а кого. Хто трапиться, того і з'їсть.

МОЦНИЙ. Ого.

СПРИТНИЙ. Оце добре!

ГОЛОВАТИЙ. І що ж тут доброго?

СПРИТНИЙ. Добре, що не я туди лечу.

ГОЛОВАТИЙ. І не мрій. Ви з Моцним потім теж туди полетите.

СПРИТНИЙ. А ми чого?

ГОЛОВАТИЙ. Доповісти, чи успішно виконали завдання. Ясно?

МОЦНИЙ. Авжеж.

СПРИТНИЙ. Угу.

ГОЛОВАТИЙ. Тоді слухай мою команду! На виконання завдання летом руш!

Всі разом співають бойову пісню космічних монстрів. Можливий танець монстрів.

Пісня монстрів:

1. Лякайтеся, звірі і люди!

Ми нелюді, монстри страшнючі!

Тікайте, бо лихо вам буде!

Ми любимо злити і мучить!

Приспів (варіант 1):

А всередині ми білі та пухнасті,

І добро ну просто лізе з наших вух!

Бути лагідними – от монстряче щастя!

Та не знаємо, як вигнати злий дух...

Приспів (варіант 2):

Глибоко, глибоко, глибоко так –

В темних-претемних куточках сердець

Кожен із нелюдів добрий добряк.

Далеко, далеко, далеко десь.

2. А сили у нас непомірні.

Ми сіємо зло й ворожнечу.

Ми темряви лицарі вірні.

Врятує від нас тільки втеча!

Приспів.

Невдовзі розбігаються в різні боки. Чути звуки відльоту, а потім прильоту. На сцені з'являються два клоуни.

РУДИЙ КЛОУН. Ой, і де це ми?

БІЛИЙ КЛОУН. Не знаю. Я так думаю, що в цій самій Чорній Дірі.

РУДИЙ КЛОУН. А де ж тоді поділися монстри?

БІЛИЙ КЛОУН. Мабуть, ми спізналися...

РУДИЙ КЛОУН. Що ж робити?

БІЛИЙ КЛОУН. Давай у дітей питаємо, чи були тут монстри?

Діти відповідають.

БІЛИЙ КЛОУН. Бачиш, виявляється, були.

РУДИЙ КЛОУН. А що вони зробили з картою?

Діти відповідають.

РУДИЙ КЛОУН. Що? Розірвали? От негідники! Що ж тепер буде?!

БІЛИЙ КЛОУН. Та не панікуй ти! А уривки куди поділи? Га? Рознесли по планетах?

РУДИЙ КЛОУН. Які? Золотих Бджіл і Золотого Сну? Які дивні назви... Сузір'я, милі, підкажіть нам, де знаходяться ці планети?

РУДИЙ КЛОУН. Ми вас дуже просимо! (Сузір'я висвітлюють, де саме.)

БІЛИЙ КЛОУН. Так, а куди ж тепер вирушати? Туди чи туди? Куди ближче? Зірочки ясні, покажіть нам, яка з цих планет ближче? (Сузір'я миготять світлом.)

БІЛИЙ КЛОУН. Он, бачиш? Рушаймо!

РУДИЙ КЛОУН. Я б сказав: летимо!

Клоуни вирушають в дорогу, може бути повтор пісні клоунів.

СЦЕНА 2

Сцена змінюється. Тепер це планета Золотих Бджіл, чути дзижчання, танець бджіл

та трутнів.

Пісня бджіл

1. У роботі вічно бджоли.

Ох, тяжка бджолина доля –

Не спочинути ніколи.

І вночі нам сниться воля!

2. Просто в квітах політати.

Просто випити водички.

Хоч на тиждень трутнем стати,

Чи як пташка невеличка.

3. Тільки б меду не робити,

Ще й липучого такого.

От би нам деінде жити,

Де немає мага злого.

Невдовзі на сцені з'являється Спритний, з подивом оглядає планету.

МОЦНИЙ (помічає бджолу і починає дразнити). Дж-жж-ж-ж.. Муха смугаста! (Показує їй кулак, бджола вжалює.) Угу-у-у-у! (Дивиться на розбухле вжалене місце.) Ого! Ого-го-го! (Хапається за вжалене місце і бігає по сцені.) Хутко-хутко-хутко! (Зупиняється.) Авжеж...

Виходить Зла Пасічниця – старенька і дуже добра на вигляд бабуса.

ПАСІЧНИЦЯ. Вітаннячко дорогому гостю, ласкаво просимо! Ми гостям завжди раді... Проходь, дорогий, проходь, милий...

МОЦНИЙ (втуплюється поглядом у неї). Чого?

ПАСІЧНИЦЯ. Перепрошую, що чого?

МОЦНИЙ. Бджола без намордника чого?

ПАСІЧНИЦЯ. А де ви таке бачили? Де ви бачили бджіл у намордниках? Ви б ще збрую на них навісили!

МОЦНИЙ (показує на вкушене місце). Ого! Угу...

ПАСІЧНИЦЯ. Це випадковість, чиста випадковість. Зараз ми його змажемо. (Маже ліками.)

МОЦНИЙ. Угу-у-у-у.

ПАСІЧНИЦЯ. От і все. Зараз пройде. (Моцний спершу кривиться від болю, потім "оживає".) Зазвичай вони і мухи не образять. Такі мирненькі, такі солоденькі, золото, а

не бджілки... А дзижчать, дзижчать то як, соловейки, а не бджоли...

МОЦНИЙ. Чалапай!

ПАСІЧНИЦЯ. Я?

МОЦНИЙ. Угу.

ПАСІЧНИЦЯ. Як чалапай? Чому чалапай? З ким чалапай? Куди чалапай?

МОЦНИЙ. Геть.

ПАСІЧНИЦЯ. І де це геть? Що значить "геть"? Нічого не розумію. Я тут живу з давніх-давен, а ви мені кажете: чалапай. Це нечемно! Та і з якого це доброго дива?

МОЦНИЙ. Чаклунка! Зла о-го-го! Тут. Буває. Тебе (Показує як діду скрутять шию). І авжеж.

ПАСІЧНИЦЯ. А-а, то пан боїться, аби мене не налякала Зла Чаклунка?

МОЦНИЙ. Угу.

ПАСІЧНИЦЯ. То ви такі турботливі, піклуєтеся, щоб мене не скривдили? Який душевний гість трапився! Це ж треба таке...

МОЦНИЙ. Я магиню чекаю.

ПАСІЧНИЦЯ. Ага, кажете, магиню? Тоді вже.

МОЦНИЙ. Чого вже?

ПАСІЧНИЦЯ. Дочекалися вже. Я і є зла чаклунка і магиня Пасічниця власною персоною.

МОЦНИЙ. Ти?! (Обходить довкола нього, скептично розглядаючи.) Та тебе угу (показує як саме) – і авжеж.

ПАСІЧНИЦЯ. Та це я зовні така добренька та сумирненька. То все маскування. А всередині я – просто жах!

МОЦНИЙ. Ого-го?

ПАСІЧНИЦЯ. Та ні, я б сказала: ого-го-го!

МОЦНИЙ. Тоді привіт.

ПАСІЧНИЦЯ. Ну от, нарешті привіталися, тепер і познайомитися можна...

МОЦНИЙ. Не я привіт. Головатий – привіт.

ПАСІЧНИЦЯ. А, від пана Головатого привіт? І ви йому передавайте привіт... Як же ж, пам'ятаю... Був він такий... (демонструє який). Ні, отакий... (Показує інакше). І як він тепер? Такий чи такий?

МОЦНИЙ (показує грізного.) Ого-го!

ПАСІЧНИЦЯ. А що, пан Головатий якесь доручення передав?

МОЦНИЙ (дістає карту і простягує). Сховай. Кудись. Тссс... Секрет.

ПАСІЧНИЦЯ (бере карту, розглядає). Які питання? Звісно, сховаю. Для дорогого друга я що хочеш куди хочеш заховаю. Так заховаю, що і сама не знайду. А що, хтось оцим от добром зацікавиться?

МОЦНИЙ. Авжеж. Клоуни. Дві штуки. Ви їм мед. Такий. (Показує, як злипається.)

ПАСІЧНИЦЯ. А, медиком пригостити? Аякже ж. Звичайно! Почастую на славу! Мене хлібом не годуй, дай медиком почастувати. А медик свіженький, рано вранці зроблений. А ви мені допоможете? Авжеж?

МОЦНИЙ. Ні-і, не авжеж. Я туди. (Показує на небо.) Хутко.

ПАСІЧНИЦЯ. Ну, як хутко, то треба хутко, нічого не поробиш.

МОЦНИЙ. Вже. (Повертається до виходу.)

ПАСІЧНИЦЯ. Заходь, друже, ще. Ти мені тепер як рідний. Мій дім – твій дім. Мій вулик – твій вулик, мій горщик – твій горщик.

МОЦНИЙ. Бувай.

Зникає, чути звук відльоту та прильоту клоунів, Пасічниця дослухається і різко ховається разом із картою. Клоуни розглядають планету.

БІЛИЙ КЛОУН. Яка цікава планета, і гарна!

РУДИЙ КЛОУН. А медом як пахне! Перекусити б...

БІЛИЙ КЛОУН. Он, бджіл бачиш? Зараз тебе і перекусять, і перекусяють...

РУДИЙ КЛОУН. А по-моєму, дуже сумирні бджілочки...

БІЛИЙ КЛОУН. Не відволікайся. Нам карту шукати треба!

Входить Пасічниця.

ПАСІЧНИЦЯ. О, які люди! Кого я бачу! Прийміть мої вітання, дорогенькі ви мої. Ласкаво просимо на планету Золотих Бджіл!

КЛОУНИ. Здрастуйте. (Кланяються.)

ПАСІЧНИЦЯ. Ви до нас надовго?

БІЛИЙ КЛОУН. Ні-ні, ми дуже поспішаємо...

ПАСІЧНИЦЯ. Куди спішите? Чого спішите?

РУДИЙ КЛОУН. Ми шукаємо чарівну квітку, щоб вилікувати Фею та її чарівницю...

БІЛИЙ КЛОУН (шикає на нього, щоб той не казав зайвого). Ми шукаємо шматочок карти, де вказано шлях до планети Золотого Дракона.

ПАСІЧНИЦЯ. Який дракон? Де дракон? Не бачив ніколи драконів.

РУДИЙ КЛОУН. Та ні, дракон не тут, а там. А ми шукаємо карту. Її мали сховати на вашій планеті. Ви не бачили?

ПАСІЧНИЦЯ. Карту? Таку невелику, з червоною лінією дороги?

БІЛИЙ КЛОУН. Так, саме таку.

ПАСІЧНИЦЯ. Ні, не бачила, зроду не бачила. Вулики є, бджоли є, мед є, а карти немає.

РУДИЙ КЛОУН. А до вас космічні монстри не прилітали?

ПАСІЧНИЦЯ. Які монстри? Де монстри? Знати не знаю, відати не відаю. Скільки на світі живу – ніколи не стрічала. Може, ви наплутали?

БІЛИЙ КЛОУН. Ми не могли наплутати.

ПАСІЧНИЦЯ. Тоді шукайте, як вам треба. Хочете там, хочете тут. Може, я відвернулася чи пішла у кущі, а той монстрик шмиг-шмиг-шмиг – і туди. (Показує напрямком.)

БІЛИЙ КЛОУН (відводить у бік Рудого Клоуна, тихо). Ти знаєш, по-моєму, вона шахраює. Вона все знає, але чомусь приховує. Я відчуваю, що це співниця монстрів.

РУДИЙ КЛОУН (тихо). Та ну, що ти такий підозріливий? А по-моєму, мила тітонька.

ПАСІЧНИЦЯ. Може, поки спочиньте з дороги, скуштуйте мед, просто чудо, а не мед.

БІЛИЙ КЛОУН (Пасічниці). Дякуємо, але ми поспішаємо. (Рудому.) Так, я піду туди пошукаю, а ти тут продивися. (На вушко.) І за цією постеж. Тільки не здумай медом ласувати... (

Виходить у пошуках карти, Рудий з насолодою вдихає запах меду.

ПАСІЧНИЦЯ. Що, добре мед пахне?

РУДИЙ КЛОУН (зітхає). Ох і добре.

ПАСІЧНИЦЯ. Покуштували б нашого медику. (Викочує діжки чи горщики з медом.) Та хіба це мед? Це ж не мед – чисте золото. Та такого у всій галактиці не знайти! Вищої проби! Травневий! Квітковий! Липовий, гречаний. Гречаний, липовий, ні здається, це гречаний, а це липовий... Та ви хоч одну ложечку...

РУДИЙ КЛОУН. Ну-у, якщо трішечки, крапельночку... (Пробує мед.) Та-ак, мед такий, що й не відірватися!

ПАСІЧНИЦЯ. Відірватися то якраз і можна!

Раптом з Рудим починає коїтися щось недобре: його рухи сповільнюються, стають механічними, так, неначе вони долають опір повітря.

РУДИЙ КЛОУН. Ой, що це у мене з ногами, вони неначе спутані. (Силою відриває ноги від землі.) Е-гей, а чому повітря таке сильне? (Відбивається від повітря). Що це зі мною? Я, здається, злипаюся, напевно, це якийсь мед злипучий... (Хапається за вулика, аби не впасти і застигає в нісенітній позі, приліплений до нього, Пасічниця злісно хіхікає). Це ти накоїла? (Губи також злипаються, говорить важко, нерозбірливо). А ну розлипни мене, чуєш!

ПАСІЧНИЦЯ. Розбіглася, як же ж. Ти краще помовчи, бо злипнуться губи – не розліпиш. Зараз ти перетворишся на велику липучку! (Рудий залишається з відкритим ротом.) А я піду пошукаю твого друга. Бо як же ж він голодний із дороги.

Виходить, з іншого боку з'являється Білий Клоун.

БІЛИЙ КЛОУН. Щось ніде не видно тієї карти. Раптом, ми і справді переплутали... (Помічає Рудого.) Ой, а чого це ти тут стовбичиш? Чого тримаєшся за вулика? (Оглядає.) І чого мовчиш? (Намагається відірвати його від вулика, не може.) Агов, чого ти вчепився? Що з тобою? А-а, ти не можеш відлипнути? (Помічає посуд від меду.) Що ж із тобою трапилося, друже мій? (До дітей.) Діти, скажіть, що з ним сталося?... Злипся

від меду?... Зачаклований? Казав я тобі, не їж... А хто ж це частував? Пасічниця? Відчував я щось не те... Що ж робити? Як дізнатися про розчаклювання? О! Здається, придумав. (Дітям.) Я вдаватиму, ніби теж став липучим і прилипну до Пасічниці. І їй доведеться сказати про розчаклювання! (Дітям.) Тільки ви мене не видавайте, добре? Чуєш, Рудику, ми тебе визволимо, тримайся!

Входить Пасічниця, Білий помічає і починає грати, ніби він їсть мед.

ПАСІЧНИЦЯ. О, і ви тут, думала вас почастувати гарненько, а ви й самі почастувалися, от і славненько... У нас мед просто золото, їжте, їжте. Я вам ще більшу ложку дам... (Білий Клоун вдає, що починає злипатися, іде в напрямку до Пасічниці, та відступає). Ой, тільки не підходь близько! Чуєш мене? Не підходь! Я тобі ложку кину. В тебе кину... (Білий Клоун наздоганяє Пасічницю і вдає, що прилипає.) Ой, що ти робиш? А ну відліпися! Негайно.

Ходять по сцені, куди Пасічниця, туди і клоун, наступний діалог – на цьому ходінні.

БІЛИЙ КЛОУН. Не можу. Ви ж самі підсунули нам липучий мед.

ПАСІЧНИЦЯ. То й що з того? Я ж не знала, що ти до мене прилипнеш!

БІЛИЙ КЛОУН. Скажіть, як відліпитися. Мені і он моєму другу.

ПАСІЧНИЦЯ. Не знаю як. От біда мені з вами. І де ви взялися на мою голову!

БІЛИЙ КЛОУН. Скажіть, як розчаклюватися?

ПАСІЧНИЦЯ. Ой, горе моє, я й сама не знаю, що тепер робити!

БІЛИЙ КЛОУН. Самі винні. Самі зачаклювали, самі тепер і розчакловуйте.

ПАСІЧНИЦЯ. Та це не я. Я не винна. Це все цей клятий монстр!

БІЛИЙ КЛОУН. Так таки був тут космічний монстр? А ви нам збрехали...

ПАСІЧНИЦЯ. Ну був. То й що з того? Чого зразу збрехала? Може, я забула. У мене голова дірява...

БІЛИЙ КЛОУН. І як розчаклювати мед забули?

ПАСІЧНИЦЯ. Та не забула, знаю, тільки це все одно неможливо.

БІЛИЙ КЛОУН. То скажіть як, а там побачимо.

ПАСІЧНИЦЯ. Ну гаразд, скажу. Мед перестане бути липучим, коли я заспіваю.

БІЛИЙ КЛОУН. То це ж так просто! Заспівайте!

ПАСІЧНИЦЯ. Ні, це неможливо. Чуєш, як я хриплю?

БІЛИЙ КЛОУН. Так ви застудилися?

ПАСІЧНИЦЯ. Ні, це не застуда! Колись у мене був чудовий голос, як у соловейка. Та одного разу я зірвала його. І врятувати його може тільки особливий мед, захований в одному горщику. Але тут їх безліч! І я ніяк не можу знайти той заповітний мед. Багато років я шукаю його. Я зненавиділа мед, з горя стала злою, і ця злість отруює весь мед на планеті...

БІЛИЙ КЛОУН. І невже ніхто не знає, як знайти цей горщик з медом?

ПАСІЧНИЦЯ. Знає тільки одне сузір'я Велика Ведмедиця. Вона весь мед розрізняє за запахом. Але я ж не можу запросити на планету сузір'я...

БІЛИЙ КЛОУН. Я знаю! Знаю, як запросити!

ПАСІЧНИЦЯ. Не може бути.

БІЛИЙ КЛОУН. Це чарівне замовляння від Феї.

ПАСІЧНИЦЯ. Якщо від Феї, тоді вірю! Клич її.

БІЛИЙ КЛОУН. А ви віддасте нам карту, яку залишив Монстр?

ПАСІЧНИЦЯ. Віддам. Звичайно, віддам.

БІЛИЙ КЛОУН. Тоді слухайте: (Пасічниця і діти підхоплюють віршик). Шановна пані Велика Ведмедиця. Прошу вас, спустіться на цю планету, допоможіть нам! (На сцені з'являється Велика Ведмедиця).

ВЕЛИКА ВЕДМЕДИЦЯ. День добрий, дорогі мої! Що у вас тут трапилось?

БІЛИЙ КЛОУН. Дорога Ведмедицо, допоможіть нам, будь ласка. Розшукайте чарівний горщик із медом. Тоді Пасічниця знову буде співати, Рудик розлипнеться, а ми отримаємо карту, що веде до чарівної квітки для Феї.

ВЕЛИКА ВЕДМЕДИЦЯ. Гаразд. Я спробую. Для Пасічниці я б не шукала — багато лиха вона накоїла. Та заради вас і Феї я пошукаю. (Шукає горщика з медом.)

БІЛИЙ КЛОУН. Щиро дякуємо вам, пані! Тримайся, Рудик, зараз ми тебе визволимо і карту отримаємо!

ПАСІЧНИЦЯ. Знайдіть, будь-ласка. Я ж від співу відразу подобрішаю, чесне слово!

ВЕЛИКА ВЕДМЕДИЦЯ. Так, здається, оцей. (Показує горщика, приймається.)

БІЛИЙ КЛОУН. А запашний який!

ВЕЛИКА. Що ж ти стоїш? Підходь і скуштуй.

ПАСІЧНИЦЯ. Невже, неville це він? А ну де моя найбільша ложка! (Пробує ложкою мед, говорить вже не захриплим голосом.) Ой, я не хриплю! Ви чуєте?

РАЗОМ. Чуємо, звісно, чуємо!

ПАСІЧНИЦЯ. Ур-р-ра! Я буду співати!

БІЛИЙ КЛОУН. Скоріше!

ПАСІЧНИЦЯ (співає). А-а-а-а!

Рудий Клоун відліплюється, клоуни обнімаються, цілують Ведмедицю.

БІЛИЙ КЛОУН. Рудик, як же я за тебе хвилювався! Але тепер ти бачиш, до чого доводить твоя любов до ласощів?

РУДИЙ КЛОУН. Ти вибач мене, це я у всьому винен. Не послухав тебе і скуштував меду... Я більше ніколи... Я тобі дуже вдячний, ти справжній друг!

БІЛИЙ КЛОУН. Ну гаразд. Що вже з тобою поробиш? Та ти краще подякуй Великій Ведмедиці. Якби не вона, стояв би ти тут велетенською липучкою!

РУДИЙ КЛОУН. Пані, я вам дуже-дуже-дуже страшенно вдячний. Ви нас рятували.

ПАСІЧНИЦЯ. І мене, і мене рятували, безмежно вдячний вам! (Співає.)

Пісня Пасічниці

1. Чому була негідна,
Робила мед липучим?
Бо скривджена і бідна,
Мій голос був скрипучим.

2. У замкненому крузі
Страждала з безголосся.
Тепер я маю друзів –
Це диво відбулося.

3. О, голос мій чарівний –
Небесний подарунок!
І ще – даю вам слово –
Від злості порятунок.

4. Від голосу дзвінкого
Я знову подобрію.
Не скривджу більш нікого!
Збулася давня мрія!

БІЛИЙ КЛОУН. Якщо ви нам вдячні, то давайте скоріше карту.
ПАСІЧНИЦЯ (дістає карту). Ось, тримайте.

БІЛИЙ КЛОУН. А тепер не можна гаяти ні хвилини. Феї у небезпеці. І невідомо, які ще пастки приготували для нас Монстри.

ПАСІЧНИЦЯ. Все, більше ніколи не буду допомагати їм. Це ви справжні друзі! Може все-таки скуштуєте меду на дорогу? Він же тепер розчаклований.

РУДИЙ КЛОУН. Пані Ведмедицю пригостіть, їй має сподобатися. А ми дуже поспішаємо.

ПАСІЧНИЦЯ. Та я вам весь мед віддам доценту, пані Ведмедицьо!

ВЕЛИКА ВЕДМЕДИЦЯ. Дякую, Пасічнице. Та поки Феї у небезпеці, я й ложечки не можу з'їсти. Так хвилююсь, так хвилююсь... Летіть скоріше, милі клоуни. Зараз зорі вкажуть вам дорогу до планети Золотих Снів.

Зорі висвітлюють шлях до планети.

БІЛИЙ КЛОУН. Рушаймо...

РУДИЙ КЛОУН. Я готовий! До побачення, милі друзі.

ВЕЛИКА ВЕДМЕДИЦЯ (навздогін). Тільки будьте дуже обережні! Там живе Зла

Чаклунка. (

Клоуни вибігають, чути звук відльоту, Велика Ведмедиця повертається, а Пасічниця захоплено співає, раптом з'являється Моцний, хоче щось сказати, але Пасічниця, захоплена співом, не помічає його.

МОЦНИЙ (крутить пальцем біля скроні). Угу-гу-гу-гу.

Світло міняється, ця планета щезає разом із Пасічницею, натомість з'являється знову міжзоряний простір (або це перед сценою). З різних сторін збираються Монстри.

ГОЛОВАТИЙ. Ну як, Моцний, ти виконав завдання?

МОЦНИЙ. Авжеж.

ГОЛОВАТИЙ. Чудово, то з клоунів тепер великі липучки?

МОЦНИЙ. Ні.

ГОЛОВАТИЙ. Як ні?! Чому ні?! Що таке? Невже Пасічниця підвела?

МОЦНИЙ. Вона не ого-го і не ого, вона угу-гу. І привіт.

ГОЛОВАТИЙ. Що, з привітом людина? Ясно. Розчаклувалися, значить. Невже й карту віддала?

МОЦНИЙ. Еге ж. Хутко.

СПРИТНИЙ. Все пропало, все пропало!

ГОЛОВАТИЙ. Не панікуй. Ну, мила, начувайся! І що ж вона тепер робить?

МОЦНИЙ. Ля-ля-ля, ля-ля-ля...

ГОЛОВАТИЙ. Не життя, а пісня... Стара шкапа! Нічого, на планеті Золотих Снів їх чекатиме така пастка, якої їм довіку не здолати. Зла Чаклунка не підведе!

СПРИТНИЙ. А чаклунка хоч симпатична?

ГОЛОВАТИЙ. Колись була красунею.

МОЦНИЙ. Ого!

ГОЛОВАТИЙ. І навіть у свої сто з гаком...

СПРИТНИЙ. Все-все, питань нема...

ГОЛОВАТИЙ. Спритний, на тебе вся надія. Лети скоріше. Я вірю, що ти не осоробиш горде ім'я космічного монстра. Вперед, летом руш.

Розлітаються в різні боки.

КІНЕЦЬ ПЕРШОЇ ДІЇ.

ДІЯ ДРУГА

СЦЕНА 3

Сценографія міняється, тепер це планета Золотих Снів. На сцені стоять казани, з яких іде пара. На сцену виходить Зла Чаклунка – гарна літня пані, і співає пісню в ритмі танго, танцюючи з молодиками. Це пісня про втрачену молодість.

Пісня Злої Чаклунки

1. Все минає, і наші мрії
Тануть в небі, неначе дим.
Навіть море колись міліє.
І не станеш ти молодим.

2. Я втрачаю останні сили.
Я згубила свій власний сміх.
Дні летять, наче мають крила,
А волосся мов білий сніг.

3. Ні, вже юними нам не бути.
Ми безсилі вернути час.
Лиш мелодія та забута
Ніжним спомином жалить нас.

На сцені з'являється Спритний. Вона підхоплює його і закручує в танго, потім тільки помічає, що це незнайомець, під час подальшої розмови вони танцюють.

ЧАКЛУНКА. Ой. А ви хто?

СПРИТНИЙ (побачивши, з ким танцює). Ой. Спритний.

ЧАКЛУНКА. І звідки ж ви так спритно взялися?

СПРИТНИЙ. Упав із неба. А ви хто така?

ЧАКЛУНКА. Я? Ви питаєте, хто я? Дожилася... Ще недавно мене впізнавала кожна собака. Мої фотки висіли всюди. Вся галактика знала свою першу красуню! Але час безжальний до краси...

СПРИТНИЙ. Чому. У свої сто років з гаком ви ще непогано виглядаєте...

ЧАКЛУНКА (різко). Сто з гаком?! Хто сказав вам таку брехню?

СПРИТНИЙ. П-п-пан Голов-в-ватий...

ЧАКЛУНКА. Мені лише 99. З половиною. Як він посмів? Нахаба. Ну я йому влаштую!

СПРИТНИЙ. О, ні пан Головатий просто в захопленні від вас, він назвав вас першою красунею, він просто не звертає уваги на ваші роки, тому й помилився...

ЧАКЛУНКА. Ти не брешеш?

СПРИТНИЙ. Провалитися мені на місці, коли я брешу.

ЧАКЛУНКА. Гаразд, на перший раз я прощаю. Так ви посланець від Головатого?

СПРИТНИЙ. Авжеж. Пан Головатий просив передати вам дещо секретне. (Дає їй карту.) Він просив берегти її як зіницю ока і нікому не віддавати...

ЧАКЛУНКА. О, це цікаво. Я страшенно люблю всілякі секрети! (Розгортає карту.) У-

у-у, якась карта...А я думала — подарунок. Охо-хо. Була б я на півсотні років молодше... (Ховає карту.)

СПРИТНИЙ. Хто може боротися з часом?

ЧАКЛУНКА. Я! Я можу! Якби мені трапилися пару молодих роззяв, я б приспала їх своїм чарівним порошком років так на сто, і забрала б у них молодість... (Оглядає Спритного.) Хтось такий молодий, як оце ви...

СПРИТНИЙ (тікає від неї). О ні, я не гожуся для такої ролі...

ЧАКЛУНКА (наздоганяє). Чому ні? Я посилаю такі солодкі сни...

СПРИТНИЙ. У мене хронічне безсоння...

ЧАКЛУНКА. Бідолашний...

СПРИТНИЙ (скоромовкою). Але пан Головатий посилає вам двійко телепнів — якісь клоуни скоро прителіпаються за цією картою. А ви їх і того... Пан Головатий особисто просив зустріти і приспати...

ЧАКЛУНКА. То це простіше простого. Є у мене старовинний рецепт порошку власного приготування. Насиплеш трохи на голову – і все. Валить із ніг просто на місці. Сплять непробудно.

СПРИТНИЙ. От і чудово. Те, що треба!

ЧАКЛУНКА. Оце справді подарунок!

СПРИТНИЙ. Тоді з вашого дозволу я залишаю вас...

ЧАКЛУНКА. Ох і помолодшаю я! Передавайте вітання пану Головатому!

СПРИТНИЙ. Неодмінно...

Спритний залишає сцену, чути звук прильоту.

ЧАКЛУНКА. Ой, може, це вже вони і летять, а в мене ще нічого не готове! І куди я поклала цей порошок? І не пригадаю. От старість не радість... Піду пошукаю.

З'являються клоуни.

РУДИЙ КЛОУН. Так... Подивимося, що це за планета. На вигляд така тиха, славна...

БІЛИЙ КЛОУН. Ага! Вже одна така славна була. Якби не Велика Ведмедиця, так би там і лишилися. Бойова готовність номер один! Нічого підозрілого не їсти і не пити.

РУДИЙ КЛОУН. Ще скажи — не нюхати.

БІЛИЙ КЛОУН. І не нюхати! І нема чого насміхатися. Тут до речі якийсь запах підозрілий. (Принюхується.) Не чуєш? Он із тих казанів іде...

РУДИЙ КЛОУН. То й що, запах як запах, дуже навіть нічого, приємний. (Вдихає на повні груди.) Якийсь ти вередливий став і підозріливий...

БІЛИЙ КЛОУН. Небезпекою тут тхне. Негарним чимось.

РУДИЙ КЛОУН. Знаєш, давай тепер ти повартуєш, а я піду подивлюся, що на тому боці.

БІЛИЙ КЛОУН. Добре, тільки будь обережним...

Рудий клоун виходить, з іншого боку з'являється Чаклунка, підходить нечутно ззаду до Білого клоуна і висипає йому на голову порошок, він тут же падає знеможений і засинає.

ЧАКЛУНКА. Так, один є. Спи, мій миленький, спи, мій гарненький. Люлі-люлі-люлі-лю... Сто літ по сто і ще піврочку... Вся твоя молодість до мене по крапельці і витече! Те, що треба. Чудово. А де ж це другий подівся? Щойно тут був – і нема. Почекати тут? Ні, якщо він побачить цього клоуна, то відразу нашорошить вуха – і вже його так легко не обсиплеш. Ні, піду я йому краще назустріч. А цього прикриємо, щоб непомітно було... (Виходить в один кінець, з другого кінця з'являється Рудий.)

РУДИЙ КЛОУН. Білику! Агов? Ти де? (Ходить по сцені, шукає його). Ніби та сама галявинка... І куди це він подівся? Як би з ним чого не сталося... (Бачить заснулого Білого.) Ой, Білику! Що з тобою? Вставай, друже! Ти спиш чи... Ой, мамо! (Слухає.) Слава Богу, дихає. Що ж це з тобою трапилось? Невже зачаклували? Але хто? Нікого ніде не видно. Дивно це все... Тільки як же тебе розбудити? (Починає будити всіляко, але той продовжує спати.) Не допомагає. Що ж із ним робити? Може, потупцювати голосно? (Скаче навколо, посилено тупаючи.) Також нічого. Може посвистіти? (Пробує.) Теж не виходить. Може, діти допоможуть? Агов, дітки, ви сильно ляскати в долоні вмієте? А ну, спробуємо! Раз-два — почали!.. (Діти повторюють дії тут і далі.) Все одно спить. А може ви і тупати вмієте? А ну... Ого, так і провалитися можна. А гудіти? Ось так: у-у-у-у-у-у! Ого, майже як реактивний літак. Не прокидається. Діти, а ви не знаєте, що з ним сталося?

Зачаклували? Справді? А хто? Зла чаклунка... То й мені слід остерігатися... Ви мені підкажете, якщо раптом вона з'явиться, а я не помічу, добре?

З'являється Чаклунка з порошком, хоче підкрастися, намагається підкрастися ззаду, але тут діти підказують і Рудий клоун різко обертається.

РУДИЙ КЛОУН. А, то це ви мого друга зачаклували!

ЧАКЛУНКА. Хто зачаклував, я? Та що ти, поглянь, він просто спить. (Наближається до нього, а він відступає.)

РУДИЙ КЛОУН. Спить? А чому його розбудити неможливо? (Починають ходити все швидше, та переходять на біг одного за одним.)

ЧАКЛУНКА. Та й ти б спочив з дороги. Ти знаєш, що це планета золотих снів, тут сняться найпрекрасніші сни на світі... Спробуй, це незабутнє видовище!

РУДИЙ КЛОУН. Не обдурите. Знаю я, що це за сни...

ЧАКЛУНКА. А ну, стій! Я вже не можу за тобою ганятися... Пожалій бідну літню жінку, у мене вже немає сил... І голова обертом... І серце зупиняється.

РУДИЙ КЛОУН. Скажіть, як розчаклувати мого друга, тоді зупинюсь. А ні, то поперевертаю всі ваші казани.

ЧАКЛУНКА. О, ні, тільки не це! Там такі неповторні чаклунські страви, які тобі й не снилися... Я цього не переживу...

РУДИЙ КЛОУН. Тоді кажіть.

ЧАКЛУНКА. Ні, не роби цього! Я не можу його розчаклувати.

РУДИЙ КЛОУН. Ви маєте знати, як це зробити. Так, рахую до трьох, а потім перевертаю. Один...

ЧАКЛУНКА. Стій! Не роби цього!

РУДИЙ КЛОУН. Два... Два з половиною...

ЧАКЛУНКА. Ну добре, добре, я скажу, тільки вам це все одно не допоможе... Він розчаклується тільки, коли я розсміюсь.

РУДИЙ КЛОУН. Розсмієшся? Так це ж простіше простого! Я знаю стільки жартів! Я ж клоун!

ЧАКЛУНКА. Я все одно не засміюсь. Розсмішити мене ще нікому не вдавалося, я найсерйозніша і найпохмуріша чаклунка на світі!

РУДИЙ КЛОУН. Ну, це ми ще побачимо.

ЗЛА ЧАКЛУНКА. Дивися-дивися.

Клоун намагається розсмішити Чаклунку — і показує всілякі смішні трюки, перекидається тощо, але Чаклунка лишається похмурою.

ЧАКЛУНКА (час від часу відповідає на витівки). От і не смішно, зовсім навіть не смішно. Ну ні крапельки не смішно.

РУДИЙ КЛОУН. Послухай, як же ви так живете? Невже ви досі ніколи не сміялися?

ЧАКЛУНКА. Сміялася! У мене був сміх, як дзвіночок, всі милувалися моєю усмішкою в юності. А потім одна зла чаклунка позаздрила мені й відібрала сміх. Я стала злою, сердитою, але головне – я стала старіти в десять разів швидше. Мені лише 30 років, а я схожа на столітню.

РУДИЙ КЛОУН. Бідолашна. Невже немає якогось засобу, щоб вас розсмішити?

ЧАКЛУНКА. Є один, але це неможливо.

РУДИЙ КЛОУН. Скажіть спершу, який?

ЧАКЛУНКА. Єдиний, хто може мене розсмішити, це Одноріг. Є таке сузір'я. Але як його запросити на нашу планету?

РУДИЙ КЛОУН. Я знаю, як запросити сузір'я.

ЧАКЛУНКА. Ти — сузір'я? Не може бути.

РУДИЙ КЛОУН. Може, це замовляння від Зоряної Феї.

ЧАКЛУНКА. Від самої Зоряної Феї? Тоді кажи скоріше!

РУДИЙ КЛОУН. Скажу, але за однієї умови. Якщо ви повернете шматочок карти, який вам дав той Монстр.

ЧАКЛУНКА. О, якщо до мене повернеться сміх, то я віддам усі скарби світу, а не тільки цю карту. (Віддає йому карту.)

РУДИЙ КЛОУН. Гарзд, тоді будемо кликати: ...

Кличуть Однорога, він з'являється на задньому плані і зникає. Чаклунка бачить його і голосно сміється. Прокидається Білий Клоун.

БІЛИЙ КЛОУН. Ой, що це зі мною? Невже я міг заснути?

РУДИЙ КЛОУН. Ні, тебе зачаклували – Зла Чаклунка, правда, тепер вона вже не зла. Вона була злою без сміху, від передчасної старості.

БІЛИЙ КЛОУН. Ти кажеш: старості? Але хіба вона така вже стара?

РУДИЙ КЛОУН (дивиться на чаклунку). Справді, пані, ви помолодшали.

ЧАКЛУНКА (кидається до якогось дзеркала). Невже? Справді, трішечки... (Сміється.) Ви повернули мені радість! Пробачте мені все лихе.

БІЛИЙ КЛОУН. Прощаємо, правда, Рудику?

РУДИЙ КЛОУН. Авжеж. Дякую тобі, мій любий друже, ти врятував мене від біди. І сузір'ю Однорога також дякуй, без нього я був безсилий.

БІЛИЙ КЛОУН. Але карта? Ти знайшов карту?

РУДИЙ КЛОУН. Пані Чаклунка повернула її нам. Тож ми можемо відлітати.

БІЛИЙ КЛОУН. Скоріше в дорогу.

ЧАКЛУНКА. Я не можу зупинитися! Я сміюся і сміюся безупину!

РУДИЙ КЛОУН. І сміх у вас, як дзвіночок!

БІЛИЙ КЛОУН. Рушаймо.

Клоуни телепортуються, Чаклунка продовжує сміятися, з'являється Спритний, оглядає Чаклунку.

СПРИТНИЙ. І хто б міг подумати? Ого-го-о...

* * *

Сцена міняється, тепер це знову міжпланетний простір, збираються Монстри.

ГОЛОВАТИЙ. Що скажеш, Спритний? Як наші справи?

СПРИТНИЙ. Кепсько, шефе.

ГОЛОВАТИЙ. Знову! Що це таке! Ви ні на що не здатні! Нікчеми!

МОЦНИЙ. Еге ж.

СПРИТНИЙ. Я не винуватий, пане Головатий. Спершу все йшло, як і належить. А потім вони притягнули Однорога, вона засміялася, і все чаклування втратило силу.

ГОЛОВАТИЙ. Ну, я б цьому однороговому роги пообламав би.

СПРИТНИЙ. Ріг.

ГОЛОВАТИЙ. Що?

СПРИТНИЙ. Я кажу: ріг, у Однорогів лише один ріг.

ГОЛОВАТИЙ. Ти будеш роги рахувати чи головою думати?!

МОЦНИЙ. Хутко.

ГОЛОВАТИЙ. Та хоч би якось. Так, тепер всі за мною, на планету Золотого

Дракона. Не вішайте голови. Перемога ще буде за нами! За мною летом руш!

Монстри "відлітають".

СЦЕНА 4

Змінюється декорація, тепер це планета Великого Дракона. На сцені з'являється Головатий.

ГОЛОВАТИЙ. Так, щось на цій планеті голо, жарко і якось незатишно. Брр... Ніяких умов для нормального монстрячого відпочинку. Десь тут росте та чарівна квіточка. Але де ж її шукати? Послав цих йолопів, але ж хіба їм можна щось довіряти? І головне, як не потрапити на очі страшному Дракону? (З'являється Моцний.) Нарешті! Ну то як, знайшли квітку?

СПРИТНИЙ. Та щось не видно ніде. Може, її вже хтось зірвав?

МОЦНИЙ. Хутко.

ГОЛОВАТИЙ. Ніякої з вас користі. Доводиться все самому робити. Ну нічого, ми ще побачимо, хто посміється останнім. Влаштуя їм лебедину пісню! Звідси їм уже точно не вибратися. Тут недавно з'явився такий страшний...

МОЦНИЙ. На тій планеті теж страшний був...

ГОЛОВАТИЙ. Ну, помилилася стара, старість не радість... Натомість тут є — і помітьте, не старий, а навпаки, юний — Дракончик.

СПРИТНИЙ. А він що, ще маленький? (Показує який на рівні коліна.)

ГОЛОВАТИЙ. Ну, він то хоч і маленький, але метрів так.... От якщо Спритного поставити на Моцного, а Моцного на стіл — то буде якраз потрібний розмір.

СПРИТНИЙ. Ой, мама!

ГОЛОВАТИЙ. Дрібнуватий, зате вогнем дихає.

СПРИТНИЙ. Ага, він ще і дихає... А в мене вогнегасника з собою немає, можна я злітаю...

ГОЛОВАТИЙ. Я тобі зараз як злітаю!

СПРИТНИЙ. Ой, а можна я знизу буду, а Моцний на мені?

МОЦНИЙ. Так я ж тебе так і розчавити можу, ти чого?

ГОЛОВАТИЙ. Чому знизу?

СПРИТНИЙ. Бо вогнем дихає він на рівні своєї пики, а на рівні нижніх частин тіла може й пронесе?

ГОЛОВАТИЙ. Так, по-моєму він у тій печері сидить, підете разом з Моцним подивитися, що він там робить.

СПРИТНИЙ. А може Моцний подивиться там, а я тут повартую, чи не видно де клоунів.

ГОЛОВАТИЙ. Тут я повартую, а ти роби, що кажуть.

МОЦНИЙ. Хутко.

Ідуть і повертаються.

ГОЛОВАТИЙ. Ну, що там?

МОЦНИЙ. Сидить, що.

ГОЛОВАТИЙ. І все?

СПРИТНИЙ. Зорі рахує. І ні на кого уваги не звертає.

ГОЛОВАТИЙ. У нього ще вогонь на губах не вихолонув, а туди ж — астроном знайшовся! Якже ж його на клоунів натравити... О, придумав, ми зіб'ємо його з рахунку!

СПРИТНИЙ. Ой, а може не варто? Га? Він же розсердиться...

ГОЛОВАТИЙ. Так, ти мене спочатку до кінця вислухай, а потім будеш свої п'ять копійок вставляти. План такий: чекаємо наших незабутніх гостей, і щойно почуємо шум, ми як закричимо!

МОЦНИЙ. Від жаху!

ГОЛОВАТИЙ. Та ні, від хитрості. Ми закричимо, а самі сховаємося. Дракон піде подивитися, хто на його планеті шумить та бешкетує, побачить цих телепнів і з'їсть. Просто і геніально.

МОЦНИЙ. А раптом він нас знайде?

ГОЛОВАТИЙ. Не знайде. Ми чкурнемо шукати квіточку Цілющу на інший бік планети. Головою треба думати, а не кінчиком хвоста, ясно, Моцний?

МОЦНИЙ. Так у мене ж хвоста немає.

ГОЛОВАТИЙ. Я тобі більше скажу — у тебе і голови немає.

Чути шум ракети — всі дивляться в небо.

СПРИТНИЙ. Ой, здається, летять!

МОЦНИЙ. Тікаймо!

ГОЛОВАТИЙ. Спочатку кричимо, а потім тікаймо і не просто, а у вказаному напрямку. Ясно?

СПРИТНИЙ. Неясно. А що кричимо?

ГОЛОВАТИЙ. Ну можна "а-а", можна "о-о", можна "у-у".

БОЯЗКИЙ. А можна "у-а"?

ГОЛОВАТИЙ. Ще одне питаннячко і ти в мене "о-у" закричиш. Ясно?

РАЗОМ: Ясно.

ГОЛОВАТИЙ. Три-чотири:

Всі монстри кричать і ховаються за сценою, з печери з'являється Дракон, а з іншого боку виходять Клоуни.

ДРАКОНЧИК. Хто тут кричав не своїм голосом, га? Ви чи що?

БІЛИЙ КЛОУН. Ні-ні, це не ми.

РУДИЙ КЛОУН. Ми якщо кричимо, то тільки своїм голосом...

БІЛИЙ КЛОУН (Рудому). Та тихіше ти. (Дракончику.) Ми щойно прибули з неба.

ДРАКОНЧИК. Але крім вас тут нікого немає.

РУДИЙ КЛОУН (озираються в пошуках кого-небудь). Здається, і справді нікого.

ДРАКОНЧИК. Ну от. Мало того, що ви галасуєте, так ще й обманюєте. А ви мене збили з рахунку, і тепер мені доведеться починати все спочатку. Ох-ох-ох. І нелегка це робота — зірки рахувати...

БІЛИЙ КЛОУН. Вибачте нас, будь ласка, але ми і справді не галасували. Чесно.

ДРАКОНЧИК. Раз ви мене все одно збили, то доведеться пообідати... От, а обід у мене буде складатися з... (рахує прибулих) двох страв.

БІЛИЙ КЛОУН. Та будь ласка, обідайте собі на здоров'я. Приємного апетиту.

РУДИЙ КЛОУН. Ми вам заважати не будемо. Чесне слово.

ДРАКОНЧИК. Я вам вірю, як же їжа може заважати їсти?

БІЛИЙ КЛОУН. Пробачте, що ви сказали?

РУДИЙ КЛОУН. Це хто їжа, я їжа?

БІЛИЙ КЛОУН і РУДИЙ КЛОУН. Ми не їжа! Їжа не ми!

ДРАКОНЧИК. Ну крім вас же тут нікого немає. А я такий голодний...

БІЛИЙ КЛОУН. Зачекайте, навіщо ж відразу нас їсти? А може, ви що-небудь легеньке — травичку поскубати, яблучками поласувати...

ДРАКОНЧИК. Ми, дракони, траву не їмо.

БІЛИЙ КЛОУН. А ми так просто не здамося!

ДРАКОНЧИК. А то ви що, не миритися, а битися прийшли?

БІЛИЙ КЛОУН. Ми то миритися прийшли, але миритися з положенням другої страви я не збираюся!

ДРАКОНЧИК. Ні, а двоє на одного — так нечесно.

БІЛИЙ КЛОУН (тихо). А їсти гостей ні за що ні про що — це чесно?

ДРАКОНЧИК. А я зараз вогнем дихати буду!

БІЛИЙ КЛОУН. А ми не боїмося! Так, Рудий, заходь зліва, а я справа...

РУДИЙ КЛОУН. Ой, що буде, що буде!

Клоуни та Дракон виходять на центр сцени, потім розходяться в різні сторони, ходять по колу, готуються до двобою.

ДРАКОНЧИК (відкриває рот і закриває, раптом зупиняється). Ну от. Так я і думав. Нічого не виходить...

РУДИЙ КЛОУН. Що не виходить?

ДРАКОНЧИК. Вогонь пускати не виходить. (Сідає зажурений.) Мене і мама вчила, і тато вчив, і бабуся — все одно не виходить.

БІЛИЙ КЛОУН. Так а ти що, ще маленький?

ДРАКОНЧИК. Маленький. Ми, дракони, навіть коли маленькі, то все одно трішки великі.

РУДИЙ КЛОУН. А ти хоч умієш битися?

ДРАКОНЧИК. Не вмію. І вогонь пускати не вмію, і битися не вмію. І взагалі я додому хочу, до мами... (Плаче.)

Пісня Дракончика

1. І сонце не світле,

І нічка не темна.

У цілому світі

Усе надаремне.

Приспів:

Ні сонцю, ні літу

Не зможу радіти,

Допоки із нами

Не буде знов мами,

І мами, і тата,

Не буду я грати

(далі в 2 і 3: гуляти, співати)

2. І торт не смакує,

пісні невеселі.

Я знову сумую,

Бо втратив оселю.

Приспів.

3. Як страшно і гірко

заблуканим стати.

Згубив через зірку

І мама, і тата.

Приспів.

БІЛИЙ КЛОУН. Зачекай, так ти що, загубився? (Всі обступають Дракончика).

ДРАКОНЧИК. Так, загубився.

РУДИЙ КЛОУН. Не побивайся ти так. Розкажи, що з тобою трапилося?

БІЛИЙ КЛОУН. Не плач, може, ми тобі допоможемо.

ДРАКОНЧИК (схлипуючи). Просто я хотів подивитися, як будуть запалювати нову зірку, висунув голову і упав. А потім мене поніс космічний вихор ось на цю планету. А я хочу повернутися назад – я ж сузір'я Дракона. А для цього треба нарахувати тисяча триста двадцять першу зірочку на північний захід від Полярної зірки. Мама казала, що там починається моя голова, а на тисяча двісті п'ятдесят першій – закінчується хвіст. Ось я рахував-рахував, а тепер збився. (Плаче ще більше.) І як я тепер доберуся до свого сузір'я Дракона?

БІЛИЙ КЛОУН. Ми тобі допоможемо.

РУДИЙ КЛОУН. Звичайно, ми знаємо, як дізнатися про дорогу, і тобі покажемо.

ДРАКОНЧИК. Правда, ви не обманюєте?

БІЛИЙ КЛОУН. Ось дивися, зараз сузір'я покажуть нам шлях.

Запалюється зоряний шлях.

ДРАКОНЧИК. Ух ти! Чудово! А ви мене не проведете? Ви не бійтеся, я вас не буду їсти, чесно. Так я і не вмію, це я так, зумисно казав, щоб ви злякалися.

БІЛИЙ КЛОУН. Ми б із радістю, але не можемо.

РУДИЙ КЛОУН. З Феєю і Феїнкою трапилася біда. Страшні монстри заразили їх космічним грипом з такою високою температурою, що вони можуть розтанути!

ДРАКОНЧИК. Цього ніяк не можна допустити!

БІЛИЙ КЛОУН. А щоб вилікувати їх, нам потрібна Чарівна Квітка, яка росте на цій планеті.

ДРАКОНЧИК. Така велика і барвиста?

РУДИЙ КЛОУН. Ти знаєш, де росте ця квітка?

ДРАКОНЧИК. Я не певен, що це вона, але тут тільки одна така квітка.

РУДИЙ КЛОУН. Тоді проведи нас туди, Дракончику.

БІЛИЙ КЛОУН. Стривайте, якщо ми не кричали, а Дракончик чув крик, то можливо, це були космічні монстри, а вони можуть її зірвати. Скоріше туди! Поки ще не пізно!

ДРАКОНЧИК. За мною!

Показує шлях, вони біжать до галявини з квіточкою, на якій з іншого боку з'являються монстри, зав'язується бійка між клоунами та монстрами, Дракончик стоїть осторонь і намагається дихнути вогнем, нарешті йому це вдається.

ДРАКОНЧИК. Ура! Ура! Вдалося! (Всі обертаються і зупиняються.) Ну, тепер я вам покажу, як Фей кривдити! (Насувається на Монстрів, дихаючи вогнем, вони від страху задкують.)

ГОЛОВАТИЙ. Слухай мою команду! Відступаємо назад!

СПРИТНИЙ. Ой, печеться!

МОЦНИЙ. Нам і так жарко, нас не треба підігрівати! (Забігають до печери, Дракончик стає на її сторожі.)

РУДИЙ КЛОУН. Ура! Наші перемогли!

БІЛИЙ КЛОУН. Милый, милый Дракончику, який же ти молодець!

РУДИЙ КЛОУН. Що б ми без тебе робили?!

ДРАКОНЧИК. Я старався. Сам не знаю, як це у мене вийшло.

БІЛИЙ КЛОУН. Скоріше, до квітки!

РУДИЙ КЛОУН. Яка вона прекрасна!

Зривають квітку і обережно несуть її.

БІЛИЙ КЛОУН. Тепер скоріше до Феї.

РУДИЙ КЛОУН. Так, але що робити з монстрами?

БІЛИЙ КЛОУН. Не знаю, може залишити їх у цій печері?

З печери вибігають Монстри.

ГОЛОВАТИЙ. Ой. Ні, ми не хочемо до печери!

МОЦНИЙ. Еге ж.

СПРИТНИЙ. Точно.

ГОЛОВАТИЙ. Ми теж хочемо подивитися на зірочку...

БІЛИЙ КЛОУН. Ви наробили стільки лиха!

РУДИЙ КЛОУН. Через вас усі так натерпілися! А Зоряна Фея і її учениця могли загинути.

ГОЛОВАТИЙ. Справді? Це на нас найшло затемнення розуму. Шкідливо весь час сидіти в чорній дірі, тоді тебе починають obsідати чорні думки.

СПРИТНИЙ. А тепер мені хочеться світла. Хай і над нашим барлогом засяє зірочка, правда, Моцний? Я поки за квіткою ганявся, то вже звик до світла...

ГОЛОВАТИЙ. А я просто порядок люблю, без шуму і гамору.

БІЛИЙ КЛОУН. Порядок любите? Оце ідея. Я, здається, знаю одне заняття, щоб вам нудно не було. (Заходить за сцену і виносить мітли.) Ось, тримайте — будете прибирати космічне сміття.

СПРИТНИЙ. Що, все, з усього космосу?

МОЦНИЙ. Ого-го-го-го?!

РУДИЙ КЛОУН. Все.

СПРИТНИЙ. Так його ж там стільки... Жах!

ГОЛОВАТИЙ. Ну, ні, все ми не згодні. (Дракончик знов дихнув вогнем.) Ну, добре, згодні. Але не все.

ДРАКОНЧИК. Ну, тоді хоча б у нашій галактиці.

ГОЛОВАТИЙ. У цілій галактиці... (Дракончик приготувався "дихати".) Спробуємо. Так, слухай мою команду! За мітли і вперед — до підкорення космічного сміття готуйсь!

Монстри відлітають.

БІЛИЙ КЛОУН. А ми поспішаємо до Феї і Феїнки.

РУДИЙ КЛОУН. Рушаймо. А ти, Дракончику, доберешся до своєї планети?

ДРАКОНЧИК. Тепер я майже дорослий! Адже я вмію дихати вогнем і тепер нічого не боюсь! Навіть космічних монстрів!

БІЛИЙ КЛОУН. Молодець, Дракончику. Пам'ятай, тепер на Землі у тебе є вірні

друзі.

РУДИЙ КЛОУН. Авжеж. До зустрічі, Дракончику.

ДРАКОНЧИК. Бувайте, любі клоуни, передавайте вітання Феї, Феїнці і всім, всім, всім...

Висвітлюється зоряний шлях, Дракончик і Клоуни розбігаються в різні сторони, чути шум польоту.

ЕПІЛОГ

Світло і сцена змінюються, це знову стартовий майданчик. Клоуни повертаються разом із здоровими Феєю та Феїнкою.

ФЕЯ. Вітаю вас знову. Нарешті ми розпочинаємо наше свято. Клоуни нам такі ліки дістали — всю хворобу, як рукою зняло. Правда, Феїнко?

ФЕЇНКА. Правда-правда, просто чудові ліки, казкові.

ФЕЯ. І про вашу допомогу, діти, знаю. Все мені оповіли клоуни про свої пригоди і про підступи Монстрів.

ФЕЇНКА. Якби не ви, навіть не знаю, що б ми робили! Треба приймати вас до чаклунської школи!

БІЛИЙ КЛОУН. І сузір'ям треба подякувати. Вони теж чекають на нову зірку.

ФЕЯ. Дякуємо вам усім від усієї душі. Тепер усюди: і на землі, і на небі буде веселе свято! (До залу.) І пам'ятайте: якщо є віра в перемогу і справжня дружба, то ніякі перешкоди, ніякі злі підступи, навіть найстрашніших космічних Монстрів вам не страшні.

БІЛИЙ КЛОУН. А вони вже й не страшні зовсім.

РУДИЙ КЛОУН. Ні крапельки! (З'являються Монстри.)

ГОЛОВАТИЙ. І нас візьміть, а то нам сумно без свята!

СПРИТНИЙ. Ми вже все прибрали.

МОЦНИЙ. Чистота — то страшна сила!

ФЕЯ (до залу). Ну то як, пробачимо їх на перший раз?

ФЕЇНКА. Нехай у всіх буде свято!

МОНСТРИ: Ур-ра-а-а!

ГОЛОВАТИЙ. Посвятуємо хоч раз по-людськи!

СПРИТНИЙ. А монстри що, не люди?!

ФЕЯ. Нам час у дорогу, друзі мої. Запалювати зірку. А ви подумайте, які бажання загадувати. Якщо вони добрі і справедливі, то обов'язково збудуться.

ФЕЇНКА. Адже свято не скінчилося, воно ще тільки починається!

Чути звук запуску, рахунок, запалюється зірка. Фінальна пісня, загальні веселощі.

Фінальна пісня

1. Коли у небі в час нічний (Феї)

Злітає зірка ввись,

Згадай свої чарівні сни,

Щоб у житті збулись.

2. Запалить зірку небосхил. (Сузір'я)

Засяє світлом край.

Літати можна і без крил –

Бажання загадай.

3. Побачиш зірку чарівну – (Мешканці планет)

І всім нещастям край.

Забудь ту пісеньку сумну –

Веселу заспівай.

4. А злим ніколи не щастить – (Монстри)

звільнить серця від зла!

Нехай світліє кожна мить

Від доброти й тепла.

5. Нехай бринить веселий сміх (Клоуни)

Від неба до землі!

Усмішки знайдемо для всіх

Великі і малі.

ЗАВІСА.